మంచుతెరలు

- తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

అతను మరో రెండురోజులు సిటీలోనే ఉంటాడని, కానీ ఇంటికి రావటానికి ఇష్టపడటం లేదని లలిత ద్వారా తెలిసింది రేఖకు. అతను ఇంటికి రాకపోవటానికి తాను కారణం కాదుకదా! తాను ఉండటం వల్లనే తన ముఖం చూడటం ఇష్టంలేకనే అతను రావటానికి సుముఖంగా లేడని ఆమె భావించింది.

మామగారు, అత్తగారు అతడితో మాట్లాడివచ్చారు. ఒక్కమాట కూడా తనకు చెప్పలేదు. అంటే తన మీద అతనికి కోపం పోలేదన్నమాట. మనసు నిలుపుకోలేక ఒకసారి చూద్దామని ఒకరోజంతా అతను బసచేసిన హోటల్ దగ్గర కాపుకాసింది.

దూరం నుండి అతణ్ణి చూసి ఇదేమిటి కళ్ళు పీక్కుపోయి ముఖం వడిలిపోయి ఇలా ఉన్నాడు. సడన్‌గా చూస్తే అతణ్ణి గుర్తుపట్టటం కష్టం. అంతలోనే అతని చంకలో ఉన్న చంటిపిల్లను చూసి విస్తుపోయింది.

ఎవరా పిల్ల? ఏడాది వయసు ఉంటుంది. నవ్వుతూ ఏవో కబుర్లు చెబుతోంది. ఆ పిల్లనే చూస్తున్న అతని ముఖంలో ఏదో సంతోషం.

ఆమె మనసులో ఎన్నో అనుమానాలు. ఎవరైతే తనకెందుకు? తన వల్ల ఎలాగూ అతనికి సుఖంలేదు. పోనీ ఆ చంటిపిల్ల వల్లనైనా మానసిక శాంతి లభిస్తే బాగుంటుంది. కానీ అంత విడదీయలేని అనుబంధం ఇద్దరి మధ్యా ఏర్పడటం చూసిన ఆమె మనసు ఎందుకో అంగీకరించలేకపోతోంది.

అంతలోనే తనపట్ల అతడి దురాగతం గుర్తుకొచ్చింది. చూస్తుంటే ఇతనికి చాలామందితో పరిచయాలున్నట్టున్నాయి. వాటి ఫలితమే ఈ పాపేమో?

అనుమానం రాకూడదు. వచ్చిందా రేఖలాంటి యువతులకు పెనుభూతంగా తయారవుతుంది.

అతనితో బంధాన్ని తెంచుకోవాలనుకుంటున్న తనకెందుకీ పాప గురించి. అతను ఎలా ఎవరితో గడిపితే తనకు పోయేదేమున్నది? అతని జీవితం అతని ఇష్టం.

ఎంత సర్దుకోవాలనుకున్నా మనసు మాట వినటంలేదు. నెమ్మదిగా కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ ఇంటికి చేరుకుంది.

"ఏమ్మా! ఆఫీసులో చాలాసేపయిందట బయలుదేరి. ఇంతాలస్యమైందేం?" అత్తగారికి జవాబు చెప్పకుండానే తనగదిలోకి నడిచింది. తలుపు వేసుకుని పక్కమీద వాలిపోయింది. దుఃఖం ఎంత ఆపుకుందామనుకున్నా ఆగటంలేదు. తనకే ఎందుకు జరుగుతోంది? దేనికోసం ఆరాటపడినా అందినట్టే అంది చేతిలో నీళ్ళు జారిపోయినట్టుగా అవుతోందెందుకని? ఇక తన జీవితమంతా ఇలా నిరాశా నిస్పృహలతో గడపాల్సిందేమో.

కొందరిని పుట్టించే ముందే దేవుడు నుదుటరాత రాసేటప్పుడు వేదనలు, బాధలు అని రాస్తాడేమో. పొరపాటున ఎవరికో రాయబోయి వాళ్ళబాధలు కూడా తనలాంటి వాళ్ళ నుదుటే రాస్తాడేమో. లేకపోతే తనకేం తక్కువ. అందం ఉంది, ఐశ్వర్యం ఉంది, ప్రేమించే మనుషులున్నారు. కొండమీద కోతినైనా తీసుకొచ్చే పనివాళ్ళున్నారు, ఎన్నివుంటే ఏం లాభం? లేనిదొక్కటే మనశ్శాంతి. ఇన్ని ఉన్నా మనశ్శాంతి లేకపోతే తట్టుకోవటం ఎంత కష్టమో అనుభవిస్తున్న తనకు తెలుస్తోంది.

కోడలి పరిస్థితి గమనించి ఆమె వెనక వచ్చిన రాధాదేవికి రేఖను చూస్తే జాలి, సానుభూతి కలిగాయి. ఇరవైఏళ్ళకే జీవితంలో ఎన్నో ఆటుపోట్లకు గురికావటం రేఖ దురదృష్టం. ఒక తెలివిమాలిన పనివల్ల ఇంతమంది జీవితాలు ఎన్ని ఇక్కట్లు పాలవుతాయో కదా అనుకుంది.

రేఖను పొదివి పట్టుకుని ఓదార్చేందుకు ఆమె చేసిన ప్రయత్నం రేఖకు సముద్రంలో అలల తాకిడికి తల్లకిందులయ్యే నావను సురక్షితంగా ఒడ్డుకు చేర్చేందుకు ప్రయత్నించే నావికుడిపై కలిగే నమ్మకంలా కనబడింది. అత్తగారిని కావలించుకుని ఏడ్చేసింది. ఆమె దుఃఖిస్తున్నంతసేపూ వెన్ను నిమురుతునే కూర్చుండిపోయింది రాధాదేవి.

రెండురోజులుండి ఆంజనేయులుతో వెళ్ళిపోయాడు సాగర్. అతని మాటల్లో రేఖపట్ల ఎక్కడా విముఖత్వం కనిపించలేదు శర్మకు. ఆమెది పూర్తిగా పసితనపు చేష్టలుగా భావిస్తున్నట్టు మాటల మధ్యలో అనటం శర్మకు కొంత ఊరటనిచ్చింది. తానెక్కడ ఉంటున్నదీ ఎవరికీ తెలియనివ్వవద్దని, తన మనసు కోలుకున్న తరువాత తనంతటతానే తిరిగి వస్తానని శర్మకు నచ్చచెప్పాడు. అవసరమైనప్పుడు, తనను కలుసుకోవాలనుకున్నప్పుడు శర్మ ఒక్కణ్ణే రమ్మని కూడా హెచ్చరించాడు. ఆఖరికి తన సంగతి లలితకు కూడా తెలియనివ్వవద్దని, ఎవరికైనా తెలియచేస్తే తాను జన్మలో ఎవరికీ కనబడకుండా ఎటో వెళ్ళిపోతానని మరీమరీ చెప్పాడు.

"ఇక్కడ ఎంతో బిజీగా ఉండే నీకు ఆ పల్లెటూళ్ళో కాలక్షేపం ఎలా అవుతోందిరా? అప్పుడప్పుడు మమ్మల్ని కలుసుకుంటుంటే మనసు ప్రశాంతంగా అయినా ఉంటుంది కదా!" శర్మ అడిగాడు.

"పల్లెటూరు అంటే కాలక్షేపం ఉండదా? నువ్వు వచ్చి ఓ రెండురోజులుండి చూడు. అసలు టైమ్ తెలుస్తుందేమో! తాతయ్యతోపాటు మామిడితోటకు వెళ్తాను, పూలతోటకు వెళ్తా. సాయంత్రం వరకూ టైమే తెలియదు. ఇక ఇప్పుడు దీన్ని కూడా నాతో తీసుకువెళ్తున్నాను కదా! ఇక దీని ముద్దుముద్దు మాటలతో లోకమే తెలియదు ఎవరన్నా గుర్తుచేస్తే తప్ప" చేతిలో పిల్లను ముద్దుపెట్టుకుంటూ నవ్వాడు.

"అవును. ఇంత పసిదానికి నువ్వు సేవచేయగలవా? ఇక్కడే ఉంటే పార్వతి ఆయాగా ఎంతో జాగ్రత్తగా పెంచుతోంది కదా! ఎందుకని తీసుకెళ్తున్నావు. మళ్ళీ బామ్మకు ఇదో అదనపు భారం కాదూ!"

"కాదురా! ఇతరులు ఎంతప్రేమ చూపించినా అది సొంత మనుషుల ప్రేమకు సాటిరాదు. రేఖలాగా కాకుండా దీన్నో మంచి పౌరురాలిగా తీర్చిదిద్దాలని నా లక్ష్యం. ఆ సంస్కారం ఒక్క బామ్మ తాతయ్య సంరక్షణలోనే లభిస్తుంది. ఎప్పటినుండో దీన్ని తెచ్చెయ్యమని బామ్మ, తాతయ్య పోరుపెడుతున్నారు. నాకు కాలక్షేపం చేతినిండా ఉంటుంది కదా! అందుకే తీసుకెళ్దామని వచ్చాను."

"అన్నట్టు రేఖ సంగతేమిటి? మా ఇంటికి వచ్చేసిందని చెప్పావు కదా! ఇమిడిపోయిందా? లేక ఇదివరకులాగానే అతిశయంతో అమ్మానాన్నలను బాధపెడుతోందా? ఆఫీసులో ఎలా నడుచుకుంటోంది? పనిలో మరికొంత పర్ఫెక్షన్ వచ్చిన తరువాత ఎండిగా ప్రమోట్ చెయ్యమని నాన్నగారికి చెప్పు. అందుకు ఆమె సమర్థురాలనే నేను అనుకుంటున్నాను. ప్రస్తుతం కొడుకైనా, కూతురైనా, కోడలైనా అన్నీ అమ్మానాన్నలకు ఆమే కదా!" అన్నాడు.

"సాగర్ ఎందుకురా నీకు నువ్వే శిక్ష విధించుకుంటావు? నువ్వు బాధపడటమే కాకుండా అటు అమ్మానాన్నలను, ఇటు రేఖను కూడా బాధపెడుతున్నావు. రేఖ ఇదివరకులా కాదు. పూర్తిగా మారిపోయింది. నిన్ను గురించి తెలుసుకోవాలని, నీ గురించి అడగాలని

ఎంత ప్రయత్నం చేస్తోందో నీకు తెలియదు. తాను చేసిన తప్పు ఆమెను బయటపడనివ్వటంలేదు. నువ్వు ఆమెను క్షమించి దగ్గరకు తీసుకుంటే.." శర్మ మాటలు పూర్తికాకముందే అందుకున్నాడు సాగర్.

"ఎవరైనా ఎదురుగా ఉంటే వారి విలువ తెలియదురా. ఇనుమును కాల్చినప్పుడే వంగదీయగలం. రేఖవంటి వాళ్ళ సంగతి అంతే. నువ్వు చెప్పినదాన్ని బట్టి ఆమెలో ఇప్పుడిప్పుడే మార్పువస్తోంది. కానీ, నా పట్ల ఎందుకంత అనాగరికంగా ప్రవర్తించిందో ఇంకా తెలియలేదు. నామీద తప్పుడు అభిప్రాయంతో ఉన్న ఆమెను ఇప్పుడే ఎలా కలుస్తాను? నామీద సదభిప్రాయం లేనివారితో కలిసి ఎలా ఉండమంటావ్? అసలు ఆమె ప్రవర్తనకు కారణం తెలుసుకో. అప్పుడు సమస్య దూదిపింజలా ఎగిరిపోతుంది. తన తొందరపాటు వల్ల ఇంతమంది బాధపడుతున్నారన్న భావం, ఆలోచన చాలదు తాను తప్పు చేశానని, ఒక మనిషిని అపార్థం చేసుకున్నానని తెలుసుకుంటేగానీ సమస్య కొలిక్కిరాదు" సాగర్ మాటలకు శర్మ తలూపాడు.

"అంటే రేఖ మీద నీకేమీ దురభిప్రాయం లేదుకదా! ఆమె మనస్ఫూర్తిగా ఆహ్వానిస్తే చేరదీస్తావా?" అడిగాడు.

"శర్మా! ఇదిగో నా చేతిలో ఉన్న ఈ పసిదాని మనసు ఎంత స్వచ్ఛమైనదో రేఖ మనస్తత్వం కూడా అంతే. కాకపోతే అతిశయం, అహంకారం ఆమె మనసును డామినేట్ చేస్తున్నాయి. అది ఆమె తప్పుకాదు. చిన్నప్పటినుంచి ఒక్కటే కూతురు కదా అని చేసిన అతిగారాబ ఫలితం అది. దానికి రేఖను బాధ్యురాలిని చేయటం తగదు. డబ్బుందన్న అహంకారం మనిషిని అధఃపాతాళానికి తీసుకెళ్తుంది. నాకూ డబ్బుంది. కానీ తాతయ్య పెంపకం, మంచితనం, మానవత్వాన్ని ప్రతినిత్యం గుర్తుచేస్తూనే ఉంటుంది. అది నా అదృష్టం."

సాగర్ మాటలకు, అతని ఔన్నత్యానికి చేతులెత్తి నమస్కరించాలనుకున్నాడు.

అయితే రేఖపట్ల ఎలాంటి విముఖం లేదన్నమాట. ఇదొకవిధంగా ఆ ఇద్దరి జీవితం గాడిలో పడేందుకు ఉపకరిస్తుంది. ఈలోగా అసలు రేఖ ఎందుకలా ప్రవర్తించిందో తెలుసుకోవాలి. ఆమె మనసులో సాగర్ అంటే ఎందుకంత వైరం ఏర్పడిందో తెలుసుకోవాలి. సాగర్ అన్నట్టు అప్పటికిగానీ అసలు సమస్య బయటపడదు.

"వస్తానురా" ఆంజనేయులుకి, సాగర్‌కు వీడ్కోలు పలికాడు శర్మ.

16

"పాపను తీసుకొచ్చేందుకు వెళ్ళావా? చెప్పివెళ్ళవచ్చుగా!" సాగర్ చేతిలో నుంచి పాపను అందుకుంటూ బామ్మ అంటున్న మాటలకు నవ్వే సమాధానంగా చెప్పాడు.

"బామ్మా! ఇదెంత చురుకో తెలుసా? మాటకు మాట సమాధానం అప్పుడే చెప్పేస్తోంది. దీన్ని మాయపుచ్చటం కష్టం" ఆంజనేయులు ముద్దుపెట్టుకుంటూ అన్నాడు.

ఆంజనేయులు మాటలు అర్థమైనట్లు నవ్వుతూ నాలిక బయటపెట్టి వెక్కిరించింది పాప. ఆ ముద్దుచేష్టలకు అందరూ నవ్వేశారు.

"అయితే పేరేం పెట్టాలనుకుంటున్నావ్?"

బామ్మ ప్రశ్నకు "అదంతా నాకేం తెలుసు? మునిమనవరాలికి ఏం పేరు పెట్టుకుంటారో తాతయ్య, బామ్మ ఇష్టం" అన్నాడు.

పాపకు ఆకలి వేస్తోందేమోనని పాలు కలపటానికి లోపలికి వెళ్ళింది బామ్మ.

"అన్నయ్యా! ఇది పెద్ద 'చాలు' అవుతుందిరా! ఏడాది నిండలేదు. అప్పుడే ఎవరి దగ్గర ఎలా ఉండాలో తెలుసుకుంది. బామ్మను చూడటం మొదటిసారే అయినా ఆమె చంకలోకి దూకేసింది. మూడురోజుల నుండి నేను దానికి ఏం కావాలంటే అది కొనిపెడుతూ ఉన్నాను కదా! నా దగ్గరకు రకపోతే పోయే.. పైగా వెక్కిరిస్తోంది"

ఆంజనేయులు ఫిర్యాదును నవ్వుతూ విన్నాడు సాగర్.

ఆంజనేయులు మాటలకు నవ్వుతూ ఎత్తుకోమన్నట్టు చేతులు చాపింది. ఆంజనేయులు ఎత్తుకోకుండా ఉండలేకపోయాడు.

తాతయ్యకు, బామ్మకు పాపే కాలక్షేపం అయింది. దాన్ని కిందకు దించటంలేదు. సాగర్ ఎత్తుకుంటే గబగబా వచ్చి "నువ్వేం ఎత్తుకుంటావుగానీ ఇటిచ్చెయ్యి" అంటూ ఎవరో ఒకరు లాగేసుకుంటున్నారు.

పాప కూడా కొత్త లేకుండా ఎవరి దగ్గరకు రమ్మంటే వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళిపోతోంది. ఆ ఇంట్లోని వాళ్ళకే కాదు చుట్టుపక్కల వాళ్ళకు కూడా పాప అంటే అపూర్వం. త్వరలోనే అందరికీ దగ్గరైంది. అందరూ గారాబం చేసేవారే. ఇంట్లోకంటే చుట్టుపక్కల వారి దగ్గరే ఎక్కువ సమయం గడిపేస్తోంది.

పాప ఏడిస్తే బామ్మా తాతయ్యలకు కంగారు.

"ఎందుకేడుస్తోంది. ఒకసారి సిటీకి తీసుకెళ్ళి డాక్టర్‌కి చూపించొద్దామా?" అని ఒకటే కంగారు.

అది చూసి నవ్వుతాడు సాగర్.

"ఎందుకురా నవ్వుతావు? అది చిన్నపిల్ల. అది చిన్నపిల్ల. ఏదైనా బాధకలిగితే నోటితో చెప్పగలదా? మనమంటే పదిమందికి చెప్పుకుంటాం" బామ్మ మందలించేది.

"అదికాదు బామ్మా! నువ్వెంతమందిని పెంచివుంటావు? ఎప్పుడైనా ఇంత కంగారుపడ్డావా? అందుకే అసలుకంటే వడ్డీ ముద్దంటారు"

"చెప్పావులేవోయ్. నువ్వూ ఇంతకన్నా ఎక్కువ మారాం చేసేవాడివి. ఇప్పుడు కబుర్లు చెబుతున్నావ్‌గానీ" బామ్మ మందలించేది.

"అయినా అదేమ మనుషులురా! ఇంత చక్కటి పిల్లను వదిలేసి వెళ్ళటానికి మనసెలా ఒప్పిందో? వాళ్ళసలు మనుషులే కాదురా! ఏదో పిల్ల అదృష్టం కొద్దీ మనచేతుల్లో పడిందిగానీ లేకపోతే" ఆ పైన మాట పూర్తిచేయలేకపోయింది.

"ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు బామ్మా! దేవుడిచ్చిన ఈ ప్రసాదాన్ని అపురూపంగా చూసుకోవాలి మనం. మంచి పౌరురాలిగా నీ శిక్షణలో తయారవ్వాలి. నీ పెంపకాన్ని చూసి అది గర్వపడాలి. అప్పుడే మన శ్రమకు తగిన ప్రతిఫలం లభించినట్లు" అన్నాడు.

అతని మాటలకు తలూపింది బామ్మ. బామ్మ ఒళ్ళో ఆడుకుంటున్న పాప అతణ్ణి చూసి ఎత్తుకోమన్నట్టు చేతులు అందించింది. అతను ఎత్తుకున్నాడు. బుగ్గలపై ముద్దుపెడుతున్న అతన్ని చూసి నవ్వింది. అతను చేసిన పనినే తనూ చేసింది. తన బుగ్గలపై ముద్దుపెడుతున్న పాపను చూసి మురిసిపోయాడు.

తాతయ్య పాపకు 'మనస్విని' అని పేరు పెడదామన్నాడు. మంచిపేరు అనుకున్నారు. అందరూ దాన్నే ఖాయం చేశారు. పాపకు ఏడాదిన్నర వచ్చింది. తడబడకుండా గడగడా మాట్లాడేస్తోంది. అల్లరిచూసి మురిసేవారేగానీ విసుక్కునే వారెవరూ లేరు కాబట్టి ఆడింది ఆటగా పాడింది పాటగ మారింది.

ఒకరోజు తాతయ్య పూలతోటకు వెళ్తూ మనస్వినిని కూడా తీసుకువెళ్తానన్నాడు.

"దాన్ని మీరు చూసుకోలేరు. దాని అల్లరి భరించలేరు. నేనూ, అది తరువాత వస్తాం మీరు ముందు పదండి" అన్నది బామ్మ.

తాతయ్య వెళ్ళిపోయాడు. పాపకు పాలసీసా, వేడిచేసి చల్లార్చిన నీళ్ళసీసా తీసుకుని బయలుదేరింది బామ్మ పాపతో. చుట్టుపక్కల వాళ్ళంతా పాప లేకపోతే మాకేం తోచదు. ఇటిచ్చి వెళ్ళండి బామ్మా అని బతిమలాడినా వారి మాటను సున్నితంగా తిరస్కరించి తోటకు వెళ్ళింది.

తోటలో తాతయ్య మొక్కలకు నీళ్ళు పెడుతున్నాడు. పనివాడు వీరయ్య కడవలతో నీళ్ళు తోడుతూ బావి దగ్గరే ఉన్న మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తున్నాడు. వీరయ్య చేస్తున్న పనిని, తాతయ్య చేస్తున్న పనిని కొద్దిసేపు గమనించిన పాప కిందకు దిగింది.

వీరయ్య దగ్గరకు వెళ్ళి పక్కనే నీళ్ళు తాగేందుకు నీళ్ళబాన మీద ఉన్న గ్లాసు తీసుకుని నీళ్ళతో నింపి మొక్కలకు తానూ పోయసాగింది. దాని ముద్దు ముద్దు ముద్దు చేష్టలు బామ్మా తాతయ్యలిద్దరికీ మురిపమే. వీరయ్య కూడా పాపను ఎత్తుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. వీరయ్య ముద్దుపెట్టగానే "ఛీ..ఛీ.." ముఖం చిట్లించి వీరయ్య ముద్దుపెట్టుకున్న బుగ్గను తుడుచుకుంది.

"వీరయ్యా! చూశావా! చుట్ట మానేయ్యమంటే మానవు కదా! నీ చుట్ట కంపు మేమంతా భరిస్తున్నాం కదా అని దాన్నికూడా భరించమంటే ఎలారా చెప్పు. ఇకముందు దాన్ని ఎత్తుకోవాలంటే చుట్ట తాగడమన్నా మానెయ్యి. లేకపోతే చుట్ట తాగకుండా ఒక గంట ఆగి అప్పుడు ఎత్తుకో" అన్నాడు తాతయ్య నవ్వుతూ.

"ఏదోనండీ బాబూ! చుట్టతో యాభై ఏళ్ళ సహవాసం. ఇప్పటికిప్పుడు మానమంటే కుదురుతుందా? నెమ్మదిగా మనస్విని బుజ్జితల్లికోసమన్నా మానెయ్యాలి. లేకపోతే ఇంట్లోకి కూడా రానివ్వదు. రెండు మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలోనే ఉంచేట్టుంది" తానూ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"మరేమనుకున్నావ్. నా మనవరాలంటే?" తాతయ్య పొంగిపోతూ అన్నాడు.

వారిద్దరి సంభాషణను ఆలకిస్తూ తాతయ్య దగ్గరకు వచ్చి వీపుమీద వాలిపోయి మెడచుట్టూ చేతులు వేసింది మనస్విని.

అది చూసి బామ్మ "ఇక తాతా మనవరాలికి మేమెక్కడ కనబడతాం" అంటుంటే ఆ మాట అర్థమైనట్లు తాతయ్యను వదిలేసి బామ్మ దగ్గరకు చేరింది తడిసిన తన గౌను చూపిస్తూ.

బామ్మ తనను గమనించకపోవటం చూసి "ఊఁ చొక్కామాల్చు.. తడిచింది" డిమాండ్ చేసింది.

"చూశారా! ఇప్పుడు గౌను తడిసిపోవటంతో మార్చుకోవటానికే నా దగ్గరకు వచ్చింది. లేకపోతే అప్పుడే తాతవీపు వదిలేదా?" అంటూ సంచిలో నుంచి మరో గౌను తీసి మార్చింది.

ఎండ ఎక్కువవుతుండటంతో పాపను తీసుకుని బామ్మ ఇంటికి బయలుదేరింది. తాతయ్యను వదిలి రానని మారాం చేస్తున్న పాపను బుజ్జగిస్తూ తీసుకెళ్తుండగా గేటు దగ్గరే ఎదురొచ్చాడు సాగర్.

"దీన్ని తోటకు తీసుకెళ్తానని తాతయ్య రోజూ అనటం, ఇది వెంటపడటం దాన్ని తీసుకుని నువ్వూ బయలుదేరటం సరిపోయింది. మీరు దీన్ని ఎక్కువ గారాబం చేస్తున్నారు. పెద్దయితే మాట వినదసలు" అంటున్న సాగర్‌ను చూసి చేతులు చాపింది. అంతే పాపను బామ్మ చేతుల్లోనుంచి తీసుకున్నాడు.

"నాన్నా! మలే వీలయ్య ముద్దుపెడుతుంటే అబ్బ వాసన" అంది. వారివెనకే ఉన్న వీర్య్యతో సహా అందరూ నవ్వేశారు.

అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది బామ్మకు పాప పాలు తాగలేదని. "పాలు తాగుతావా? మనూ" అని అడుగుతున్న బామ్మ వంక చూసి వద్దని తల అడ్డంగా ఊపింది.

"నా తల్లివి కదూ కొద్దిగా తాగమ్మా!" బామ్మ బతిమలాడుతోంది.

"ఏమితి? నేను నీ తల్లినా?"

బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ ఆశ్చర్యంగా అడుగుతున్న మనస్విని చూసి అంతా నవ్వేశారు.

"తాగమ్మా బామ్మ పాపం ఇంటినుండి తీసుకొచ్చింది కదా! నా బంగారు తల్లి నాన్న చెప్పినమాట వింటుందంట. మారాం చేయదట" సాగర్ మాటలకు నవ్వేసింది.

"ఇందాకటి నుండి వింటున్నానుగా!" ఇక లాభంలేదు. మాట్లాడకుండా ఉంటేనే గౌరవం నిలుస్తుందని అనుకున్నారు. మౌనంగా ఇంటికి బయలుదేరారు.

"అదేమితి. మాట్లాడకుండా నడుత్తున్నాలు?"

"ఏం మాట్లాడమంటావే తల్లీ! ఏం మాట్లాడినా కౌంటర్ ఇచ్చేస్తున్నావ్‌గా" సాగర్ మాటలకు నవ్వేసింది.

"కౌంటల్ అంటే ఏంతి నాన్నా?"

"అయ్యబాబోయ్ ఇదో క్వశ్చన్ బ్యాంక్‌లా ఉందిరా నాయనా!" సాగర్ మాట పూర్తికాకముందే

"...అంతే.." మళ్ళీ అడిగింది.

"ఇదిగో బామ్మా! నీకిదివరకే చెప్పాను. దీన్ని గారాబం ఎక్కువ చేయొద్దని. విన్నావా! ఇప్పుడూ చూడు"

"పోన్లేరా చిన్నపిల్ల" బామ్మ సమర్ధించటం చూసి చప్పట్లు కొట్టింది.

"ఎందుకే చప్పట్లు" సాగర్ అడిగాడు.

"ఎందుకా.. ఎందుకంతే. మలే ... మలే ఇందాక బామ్మ తల్లీ అంది. ఇప్పులేమో చిన్నపిల్ల అంతోంది" ఇక లాభంలేదు. దీంతో మాట్లాడటం బ్రహ్మతరం కూడా కాదు అనుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేసరికి ఇంటిముందు కారు ఆగివుంది. కారు చూడగానే సాగర్‌లో ఎక్కడలేని హుషారు. ఇంటికి తాళం వేసి ఉండటంతో ఇంటి చుట్టూ పచార్లు కొడుతున్నాడు శర్మ. కార్లో కూర్చునుంది లలిత.

వాళ్ళను చూడగానే "హాయ్! ఆంతీ! ఏంతీ నాకోచమే వచ్చావా?"

ముద్దు ముద్దు మాటలతో అడుగుతున్న మనూని అందుకుంది కార్లో నుండి దిగిన లలిత.

అప్పుడెప్పుడో ఒకసారి శర్మతో వచ్చినప్పుడు తనను చూసి ఇప్పటివరకూ గుర్తుపెట్టుకుని పలకరిస్తున్న పాపను మురిపెంగా ఎత్తుకుంది లలిత.

"అవునురా! నిన్ను చూద్దామనే వచ్చాను. ఏంటీ మా అమ్మ ఎక్కడికో షికారు వెళ్ళినట్లుందే" ముద్దులు పెట్టుకుంటూ అంటున్న లలితనుంచి చూపులు శర్మవైపు మళ్ళించింది.

"ఏంతి చల్మా! నన్ను పలకరించవ్. నీకంటే చిన్నపిల్లను కదా! ముందే పలకలించాలని తెలీదా?"

తనను పేరు పెట్టి పిలుస్తుంటే ఉడుక్కున్నాడు శర్మ.

"చూడరా! ముందొచ్చిన చెవులకంటే వెనకొచ్చిన కొమ్ములు వాడి అంటే ఇదేమరి. పుట్టినప్పటి నుండి ఎత్తుకు తిరిగింది నేను. తను ఇవాళ వచ్చింది. తననేమో ఆంటీ అనీ, నన్నేమో పేరు పెట్టి పిలుస్తోంది" ఫిర్యాదు చేశాడు సాగర్‌కు.

"అదేమరి. అక్కడే ఉంది అసలు సంగతి. కొందర్ని చూస్తే నమస్కరించాలనిపిస్తుంది. కొందర్ని చూస్తే మొట్టబుద్ధిపుడుతుంది. తమరిది రెండోరకం" వెక్కిరించింది లలిత.

"పోన్లే ఆంతీ. మన చల్మే కదా కోప్పలవద్దు. మన జత్తులో చేల్చుకుందాం" అంది.

"ఇప్పుడేమిటి తల్లీ ఎప్పుడో చేరిపోయాను" శర్మ మాటలకు అందరూ గలగలా నవ్వారు.

తాళం తీసి లోపలికి వెళ్ళిన బామ్మ మంచినీళ్ళతో తిరిగొస్తూ "అక్కడే నిలబడిపోయారు. లోపలికి రండి" పిలిచింది.

అంతా లోపలికి వెళ్ళారు.

"ఊఁ ఇప్పుడు చెప్పు చల్మా కబుల్లు?" ఆరిందాలా అడుగుతున్న మనూని చూసి ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు.

"ఏమిట్రా సంగతులు. ఊరకరారు మహాత్ములు. అందులోనూ చెల్లాయిని కూడా తీసుకొచ్చావ్? మొన్న ఫోన్లో చెప్పిన ముహూర్తమే ఖాయమైందా? ఇద్దరూ వచ్చారంటే అంతే అయ్యుంటుంది."

"ఏంతీ మీలు పోన్లో మాట్లాడుకున్నాలా? మలి నాకు చెప్పలేదేం?" సాగర్‌ను అడిగింది.

"ఒరేయ్! ఈ క్వశ్చన్ బ్యాంకుతో కష్టమే.. అవును ఆ ముహూర్తానికే" అన్నాడు.

బామ్మను, తాతయ్యను పిలిచి అక్షింతలు చేతికిచ్చి దీవించమన్నాడు సాగర్. శర్మ, లలిత ఇద్దరూ తాతయ్య, బామ్మ కాళ్ళకు నమస్కరించారు. వాళ్ళ తలపై అక్షింతలు వేస్తూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది బామ్మ. అది గమనించిన సాగర్ కళ్ళతోనే బామ్మను వారించాడు.

"ఈ నెల పదోతేదీన ముహూర్తం బామ్మా! నువ్వూ తాతయ్య వచ్చి తప్పకుండా మమ్మల్ని దీవించాలి" పెళ్ళి ఎక్కడో చెప్పాడు. లలిత సిగ్గుల మొలకే అయ్యింది. శర్మ గబగబా కారు దగ్గరకు వెళ్ళి తన ఇన్విటేషన్ తీసుకొచ్చాడు. కాబోయే దంపతులిద్దరూ తాతయ్యకు, బామ్మకు కలిపి ఇచ్చారు.

"నేను లాను" కోపంగా లోపలికి వెళ్ళున్న మనూని పట్టుకుంది లలిత.

"ఎందుకమ్మా అంతకోపం?"

"వాల్లకు కాల్లు ఇచ్చి నాకు ఇవ్వలేదు. నన్ను లమ్మని పిలవలేదు" మూతి ముడిచింది.

"సారీరా! మీ శర్మ అంకుల్‌కి ఆలోచనలేదు. అందుకే నేను రమ్మంటున్నాను కదా!"

"మలి నాకెందుకు దణ్ణం పెటలేదు"

"అయ్యో! మళ్ళీ సారీ"

బామ్మ తెచ్చిన కాఫీ తాగారు.

"వస్తాం రా! వస్తాం బామ్మా తాతయ్యా! వస్తాం నా బంగారు కొండా!" తనకు చెప్పటంతో మను ముఖం వెలిగిపోయింది.

"ఆంటీ! నీ పెల్లికి వత్తాను. కానీ చల్మ అంకుల్ పెల్లికి లాను" అంటున్న పాపను ముద్దుపెట్టుకుంది లలిత.

వాళ్ళకారు కనబడినంత దూరం చూస్తూ ఉండిపోయారు.

"చక్కటి జంట. చూడముచ్చటగా ఉంది. అందరికీ అదృష్టం ఉండాలి" బామ్మ నర్మగర్భంగా అంటున్న మాటలకు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి సాగర్ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. అతనితోపాటు మనూ కూడా పరిగెత్తింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments